

Volt, hol nem volt, volt egyszer egy barna kislány neve szerint Hajnalka. Illetve mondom ám, hogy nem így szándékolták nevezni, hanem Piroskának. De a nagymamája, aki a sűrű sötét erdő kellős közepén lakott, szerencsére időben érkezett, és meg-
hiúsította a névadást.

– Szó sem lehet, róla, hogy Piroskának neveztétek, akkor majd öltözhettek tetőtől talpig pirosvörösbe, hozhatná nekem a kalácsot, letérne az útról, a farkas meg hamm..., de hát a többit már tudjátok.

Én sokkal izgalmasabb

életet szánok neki. Én azt szeretném, ha megtalálná a csudapitypangot, amit a Marcalcicák őriznek. A csudapitypang minden bóbítájában egy-egy szín rejtetik. Ha meglesz a pitypang, Hajnalka kipingálja nekem ezt a randa sűrű sötét erdőt.

Hisz ha tudnátok, mennyire unom a szürkeséget! – fejezte be a nagymama, és egy könnyű kis báránnyal szállt le az égből, mely rózsákkal volt kipitykézve.

– De hát miért éppen Hajnalka? – kiáltottak utána a szülők.

– Mert hajnalban született, s hajnalban fog rálelni a csudapitypangra is – mondta, s felszállt a felhőszekérre.

Hej, bucsálódtek szegény szülők, most mitévők legyenek. A nagymama mindig is hóbortos volt, de hát úgy voltak vele, hogy az idősebb kívánsága parancs.

A kis Hajnal elég furcsa ded volt. Egy nap alatt egy hetet, egy hét alatt egy hónapot, egy hónap alatt egy évet nőtt. De ami még ennél is furcsább, ami a kezébe került, abból legott kiábrázolódott valami. Egy kósza, száraz fűszálból olyan gyűrűt font, hogy a felvégi királykisasszony is megirigyelte. Kérte is Hajnalkát, menjen a palotába, legyen a barátnője, ott fonhat, szőhet, varrhat kedvére, de Hajnalka köszönte szépen, nem ment. Őt a színek érdekelték, a pitypang, a csudapitypang. Amikor kisasszonykorba lépett, varrt magának harmatgyöngyből egy ruhát, hozzá készített egy nagyon csecse fakéregcsizmát, mely hétmérföldes volt természetesen. A hamuba sült pogácsát nem fogadta el, azt mondta, őt megőrjíti ez a dögunalmas több ezer éves recept. Inkább nem visz semmit, majd eszik az útszélien, amit talál. Útra is kelt egy narancsszín hajnalon.

Ment mendegélt, egyszer csak azt látja, hogy egy bakarasnyi kéményseprőcske sír az útszélien.

Halász Margit 79

HAJNALKA KISASSZONY CSUDAPITYPANGJA

Somogyi Réka képei elé

Hát te miért sírsz, bátya? – kérdezte.

Jaj, tényleg azt majdnem elfelejtettem mondani, hogy Hajnalkánknak aranyból volt a szíve, nem teremtettet olyan élőlény, melyre ne nézett volna szívósággal.

80 Hogyne sírnék, amikor elveszítettem a seprőmet – felelte.

Jaj, hát csak ez a baj. Egyet se búsulj, itt van, ni - s font neki gyorsan egy újat fűzfavesszőből.

Ahogy folytatta útját egy végenincs hóvirágmező területéje. De halljatok csudát! Ezen a mezőn minden hóvirág magányos volt, siratta a párját. Penig ott voltak egymástól egy paraszthajszálnyira, mégis ott sirbakoltak. Hogy miért? El sem is képzelnétek. Csupáncsak azért, mert lógatták a fejüket, és sohasem néztek fel. Nos, több se kellett Hajnalkának, nem sajnálta az időt és a fáradságot, egyenként felemelte a virágok fejét. Na, lett aztán ott akkora öröm, mint ide hat-hét. Nagy szerelmi mámor vette kezdetét, Hajnalkának is jól esett volna egy-két szép szó, egy kis ciróka-maróka, de hát mihez kezdjen egy hóvirággal. Jobbnak látta hát, ha máris indul tovább.

– Jöttet helyébe jó... – hangzott ezer meg ezer hóvirágszájból, de Hajnalka akkor már messzi földön járt.

Egyszerre olyan setét lett, mint a hétéves szilvalekvár legmélyén. Merre menjen? Hová induljon?

Nem teketóriázott sokat, belevetette magát a sűrűségbe. S ahogy ez lenni szokott, menten feltűnt egy apró fény. Hajnalka mind közelebb és közelebb lopakodott, s akkor látta, hogy ez nem más, mint egy akváriumpalota. A színes ablakok mögött még színesebb halak úszkáltak. Hajnalkát elbűvölte a látvány. Persze, hogy elbódította, hisz ő a színek szerelmese volt. Ott állt földbegyökerezett lábbal. Ó, bárcsak..., gondolta. Aztán meg, hogy butaság, ő nem hal, hanem ember, ő nem élhet víz alatt. Mindenesetre az egyik ablakhoz tapasztotta a homlokát. Igen-igen, kiderült, hogy itt sem minden fenéig víz, akarom mondani, fenéig tejfel. Egy apró halacska úszott oda hozzá.

– Ments meg, ments meg! – dadogta. Ments meg bennünket a Marcalcicáktól. Ezek első ránézésre bűbájos lények, a nevük is csalavári, de második ránézésre már kegyetlen, kőszívű szörnyetegek. Képzeld, azzal mulatják az időt, hogy naponta kettőnket-kettőnket kipecáznak, a többit meg magadtól is el tudod képzelni.

Jaj, hát hogyne tudta volna! Legott öszvefacsarodott a szíve, s megfogadta, hogy egy élete, egy halála.

Na de hát hogyan?

Ott ült szegény Hajnalka és várta a hajnalt, mert neki akkor születtek a legjobb ötletei. Hajnalasszony három rakoncátlan aranyhajszálába borzolt a szél, amikor ukmukfukk ott termett a kis kéményseprő.

– Tudom, miben töröd magad. Egyet se is búsuljál, majd én segítek.

Azzal hopp, beleugrott a palota kéményébe. Nem tellett bele egy sóhajtásnyi idő, a kéményből keserves nyávogás-nyivákolás hallatszott. Aztán három és fél sóhajtás után, megjelent a kormos kis ember egy szál pitypanggal a kezében.

– Ezt neked hoztam, gondoltam, nem hagyom ott, aranykalitkában őrizték, még jó lehet valamire. 81

Hát persze, hogy jó lett! Hajnalka köszönte szépen, a kezébe vette, és elindult hazafelé. Útközben a hóvirágmezőn haladt át. Hát halljatok megint csudát, a hóvirágok újólag lehajtott fejjel búslakodtak, és nagy magányukban keservesen szipogtak. Hajnalka meg gondolt egy nagyot, ráfúj a pitypangra, erre a hóvirágmező szivárványszínűvé lett. Nem győztek a hóvirágok álmélni meg csudálkozni magukon. De Hajnalka ment tovább, mert ő egy olyan lány volt, akinek dolga van. Elérte a nagymamája erdejét. Ott is ráfúj a pitypangra, erre kiszínesedett az erdő. A nagymamája tapsolt örömeiben, azt mondta, őt ez a nap tartotta életben, mert tudta, Hajnalkája meg fogja valósítani élete álmát, a színes erdőt. És nosza, hopp!

Hajnalka azóta is mindent kiszínez. Mindenhova viszi magával csudapitypangját, ráfúj, és csiribiri-csiribá, lesz ám ott szín bőven. Hogyan? Hogyan? Hát úgy, hogy minél többször fúj rá, annál több lesz a pitypangján a bóbíta. Ha nem hiszitek, nézzétek meg a képeit. Itt tündökölnék a falon, ni.